

Divendres Sant. Un silenci que parla

Ds, 11/04/2020 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Aquest any Divendres Sant és silenci sobre silenci. Però, paradoxalment és un silenci que parla. La prostració de l'inici de la litúrgia d'avui, davant l'altar nu, situa la nuesa personal davant el profund misteri de la relació de Déu amb la humanitat. Relació particular, misericordiosa malgrat que els homes han matat Déu. La litúrgia d'avui convida al recolliment a partir d'un progressiu silenci que omple la celebració. La interiorització de la passió de Jesús em produeix un gran silenci en la part més pregona del cor. És un silenci que té un to amarg. Experimento un sentiment de complicitat en un esdeveniment injust, la mort en creu de Jesús. Cada any tinc aquesta sensació que m'evoca un espiritual negra que cantava de jova als campaments de Pasqua de l'Agrupament "hi eres tu quan el diuen a la creu?".

El silenci del Divendres Sant m'acompanya en les lectures i pregàries que faig en profund recolliment i soledat. La música que escolto procuro que m'ajudi a entendre el que passà aquest dia. A poc a poc la meua mirada esdevé una contemplació silenciosa de la foscor que cau damunt del dia. Del silenci transito a la foscor. A la creu hi veig el dolor del món i el seu pecat contra l'amor de Déu. Jesús mor per salvar-nos dels egoismes que són mort. El seu sofriment és salvació per nosaltres. Com canta Isaïes "ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors" (Is 53, 4) i "ha carregat damunt d'ell les culpes de tots nosaltres" (Is 53, 6). La contemplació silenciosa de l'arbre de la creu, allí on està el Servent de Déu mort m'ajuda a descobrir l'enlairament de l'amor que és capaç de vèncer tota desesperació per la mort perquè sabem que hi ha resurrecció.

A mesura que el dia decau em deixo interpel·lar pels impropis de Palestrina i el cant en català interpretat pels monjos de Santa Maria de Montserrat. El retret de Jesús en creu es esfereïdor, no em pot deixar indiferent. Entrada la nit, quan la foscor és total i la mort de Jesús sembla un absurd em deixo emportar per la música de l'*Stabat Mater* de Pergolesi. Un nova estona de pregària en la qual el dolor de la mare per la mort del fill em dibuixa el sofriment íntim per la mort de qualsevol ésser estimat. Quant sentit prenen aquests dies l'exclamació de l'*Stabat Mater*: "Quis est homo qui non fleret, Matrem Christi si videret In tanto supplicio?" (¿Quin home no ploraria de veure patir Maria en suplici tan mortal?). En aquest creu avui hi ha el dolor de tanta i tanta gent afectada per la pandèmia de Covid-19 i el sofriment d'aquells que són com un nou Crist crucificat. Aquest dolor fa més densa aquest anys la foscor de la nit. En aquest moment emergeix la pregària que cerca afirmar que tot això que s'ha viscut no és cap absurditat. Hom espera que de la foscor de la nit vingui un sol per il·luminar aquells que estem en la fosca, en les ombres de la mort. Llum que és vida perquè neix de l'amor que dóna sentit a la vida i venç la duresa de la mort. Déu meu ajuda'ns a mantenir vives les nostres esperances en aquests temps de tanta desesperació.